

๑

นวนิยายไทย

โสมบานเช้า คัดเล้าบ้านเย็น เล่ม ๑ • ศรีฟ้า ลดาวัลย์

พิมพ์เป็นตอนๆ ในนิตยสารสกุลไทยรายสัปดาห์

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์ไซคซัยเทเวศร์ พ.ศ. ๒๕๓๕

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : สำนักพิมพ์ดับเบิลยูเนี่ยน พ.ศ. ๒๕๔๓

พิมพ์ครั้งที่ ๓ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, พุศิจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๑

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิติ

ราคาชุดละ : ๕๖๐ บาท (๒ เล่ม)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ศรีฟ้า ลดาวัลย์.

โสมบานเช้า คัดเล้าบ้านเย็น เล่ม ๑.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๑.

๔๘๘ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-667-1

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชน์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุพรรณมา เสตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

นวนิยายเรื่อง ‘โสณบานเช้า คัดเค้านอนเย็น’ นี้ แต่งขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นกำเนิดของผู้ที่ไม่มีหัวนอนปลายเท้า ไร้อาชีพที่ไป เปรียบเทียบกับผู้ที่มีชาติกำเนิดสูงส่ง ระยะเวลาคือช่วงใกล้และอยู่ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ จนถึงระยะเปลี่ยนแปลงสังคมและระบอบปกครองในภายหลัง

เรื่องราวทั้งหมดกล่าวถึงการแสดงอำนาจของสิ่งที่มองเห็นและไม่เห็น ในสังคมระดับไพร่-ผู้ดี ที่แม่บ่งบอกว่าคนไทยบางกลุ่มในยุคนั้นเริ่มสนใจเรื่องประชาธิปไตยกันครึกโครม แต่ตัวละครตัวหนึ่งยังคงเอ่ยว่า “...ทฤษฎีละก็ไม่เกี่ยว แต่ตามความจริงมันก็อดแบ่งแยกแตกต่างกันไม่ได้...”

ทั้งที่มีท่าทีทำอาการต่อต้านศักดินา พยายามเข้ากลุ่มแนวคิดใหม่ที่เพิ่งเปลี่ยนในสังคมไทยแล้วก็ตาม แต่กลับยังคงประพฤติตนเจ้ายศเจ้าอย่างอยู่เหมือนเดิม

มุมมองอันชวนคิดของ โสณ หรือ นังโน้ ตัวเอกของเรื่อง จึงมุ่งให้เห็นถึงการดำรงชีวิตเสมือนสุญญากาศในสังคมที่แวดล้อมตนอยู่ แม้ตราบกระทั่งด้วยพรหมลิขิตหรืออะไรก็ตามแต่ที่ทำให้วันหนึ่ง นังโน้ กลายเป็น *คุณหญิงเรื่อนงาม* แต่ชีวิตของเธอก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงจาก ‘คุณคัดเค้านผู้สูงศักดิ์’ ผู้เป็นเชื้อสายของเจ้าพระเดชนายพระคุณไปได้!

โสนบานเช้า คัดเค้าบานเย็น เล่ม ๑

ศรียา ลดาวัลย์

“คุณหญิงเรื่อนงาม...ไฮ้! ออกจะแตก นางคนนี้เป็นคุณหญิง ดูเถอะ...ตารี คนเราเดี๋ยวนั้นมันซี้ครอกเดินถนนจริงจริง ป้าถึงอยากหลบไปเดินเสียในตรอก ไม่อยากกระทบกับคนพวกนี้ ไฮ้...น่ากลุ้มกับพวกยาจกตื่นมีพวกนี้”

เสียงแจ้วๆ มาตามสายได้ยินชัดเจนเหมือนคนพูดพูดอยู่ใกล้ๆ ทั้งๆ ที่ปลายสายทางโน้น คืออพาร์ทเมนต์ชานกรุงลอนดอน

รีปตินักซัน ขณะรับฟัง นี่คือคุณหญิงคัดเค้าผู้ที่คิดว่าเธอเหมาะสมกับการเป็นคุณหญิง ด้วยชาติตระกูลอันสืบมาจากตระกูลขุนนางศักดินาหลายชั่วคน ด้วยฐานะของตระกูลอันมั่งคั่งมาแต่กาลก่อน และสามารถรักษาสมบัติของตระกูลทำให้งอกเงยขึ้นมาได้อีกมากมาย

เกิดมาไม่รู้ว่าความยากจนเป็นอย่างไร เพียงแต่นี้ก็อยากจะนิทาใครก็โทรศัพท์ข้ามทวีปมานินทาเสียยี่ตยาว จากอเมริกา จากยุโรป จากอังกฤษ ซึ่งเดินทางเป็นว่าเล่น เพราะซื้อบ้านไว้ทั้งสามแห่ง แม้จะเป็นเพียงอพาร์ทเมนต์บ้าง บ้านเล็กๆ บ้าง แต่ราคาคิดเป็นเงินไทยพั่งแล้วก็ขนลุกสำหรับคนที่ได้แต่มองดูเงินคนอื่นอย่างเขา

“ตารี”

“ครับผม”

“ป้าจะออกแตก จริงๆ นะ ไม่นึกว่านางคนนั้นจะได้เป็นคุณหญิงขึ้นมา เธอสู้ไหมตารี พันเพมันเป็นยังไง เด็กเขาเก็บมาเลี้ยงแท้ๆ พ่อแม่อยู่ไหนก็ไม่รู้”

“ขอพระกลืนหรือครับ คุณป้า” รีปติทำเสียงซันๆ

“เธออย่าพูดเป็นเล่นไปหน่อยเลย ตารี จริงๆ นะ ดูเหมือนป้าเคยเล่าให้เธอฟังแล้วไม่ใช่เรอะ เมื่อก่อนนี่ตอนเด็กๆ นะ เรียกกันว่านังโสเน เมียน้อย พ่อ ป้าเขาเก็บมาเลี้ยง คุณพ่อคุณแม่ก็พิลึกยอมให้ใช้นามสกุล แล้วไง...

แล้วก็เลอะๆ เทอะๆ ไปสอนหนังสือก็ไปได้กับฝรั่งมังค่าแถวนั้น นังโสหนักเลย เปลี่ยนเป็นมาตามเรือนงาม ยึดคือเป็นมาตาม แต่ก็ยังจนอยู่นะ ตอนผัวตายยังสอนหนังสือเลี้ยงลูกอยู่เลย เพิ่งจะมาขายที่บ้านเก่าของผัวได้ เลยกลายเป็นคุณหญิงเรือนงามไปแล้ว ป้าจะออกแตกตาย...”

สาม ‘อกจะแตก’ แล้ว...ธูปติดิดซันๆ แต่ปากพูดไปว่า

“คุณหญิงแยะจั่งนะครั้น คุณป้า”

“นั่นสิ ป้าถึงว่า ปากลุ่มที่จะต้องเดินกระทบกับบางคนอย่างคุณหญิงเรือนงาม” ทำเสียงประชดประชันแล้วก็พูดต่อไปอีกยืดยาวล้วนแต่ ‘สวด’ เกี่ยวกับเรื่องคุณหญิงเรือนงาม...จนกระทั่งธูปรู้สึกว่าจะหวนจะซา...

“ตาสี”

“ครั้นผม”

“ช่วยดูแลยายพิสให้ป้าหน่อยนะ อย่าปล่อยให้มึนเรื่องยุ่งๆ อีก คราวที่แล้วกว่าจะปลดออกมาได้ ก็แทบจะออกแตกตาย”

‘อกแตก’ อีกแล้ว คำนี้ดูจะติดปากคุณป้าค้ำค้ำเสียจริงๆ

ธูปติดิดถึง ‘ยายพิส’ หลานยายของสตรีที่เขาเรียกว่าคุณป้าโดยไม่ได้เกี่ยวข้องเป็นเครือญาติกันอย่างไร ชั่วแต่ว่าเป็น ‘กิ๊ก’ นามสกุลผู้ดีเก๋ๆ ที่บรรพบุรุษรู้จักกันมาก่อนเป็นอย่างดี

คุณหญิงค้ำค้ำไว้วางใจเขา...นอกเหนือจากการรู้จักเทือกเถาเหล่ากอของเขาแล้ว ยังมีบางสิ่งบางอย่างในตัวเขาที่คุณหญิงค้ำค้ำตลอดจนผู้หญิงอีกหลายต่อหลายคนคิดว่าเขาเป็นคนที่ปลอดภัยอย่างยิ่งสำหรับผู้หญิง

ธูปติดิดถึง ‘ยายพิส’ หลานรักหนึ่งในสองคนของคุณยาย คุณหญิงค้ำค้ำมีหลานยายผู้ที่จะรับสืบทอดมรดกอันเหลืออยู่เพียงสองคน

พัชรมณี กับ พิสชา

นิสัยใจคอและพฤติกรรมแตกต่างกัน เหมือนไม่ใช่พี่น้องท้องเดียวกัน ทั้งๆ ที่เติบโตมาด้วยกัน

พิสชาดูมีแต่เรื่องวุ่นวายเกี่ยวกับความรักหือๆ หวาวๆ ไม่รู้จบ

ถ้าหล่อนไม่ใช่หลานคุณหญิงค้ำค้ำผู้รวยล้นเหลือ หล่อนคงจะเป็น

ศิลปินหรือนักร้องไปแล้ว เพราะอารมณ์อันหิวหรือหา รังง่าย หลงง่าย

หล่อนเคยหลงดารา ถึงขนาดขับรถตามไปนั่งรอนอนรอเขาที่บ้าน!

“ตารี...ป้ายังมีธุระอยู่ที่นี้อีกหลายวัน แล้วจะต้องบินไปอเมริกาอีกตั้งอาทิตย์ ผากดูๆ ยายพิสให้บ้างนะ”

“ครับผม ผมจะดูๆ ให้ แต่ก็ได้แค่ดูๆ เท่านั้นนะครับ คุณป้า ผมคงสอดมากไปกว่านั้นไม่ได้ ถ้าเธอจะมีอะไรๆ ขึ้นมาอีก”

“เตือนๆ กันบ้างซีจ๊ะ เธอก็เหมือนพี่ชายเขา เตือนๆ ไว้บ้าง นิดๆ หน่อยๆ ก็ยังดี”

รีปติหัวเราะ...เตือนผู้หญิงอย่างพิสชานะรี? เหมือนยิ่งว่า ยิ่งยุ...เห็นมาหลายครั้งหลายหนแล้ว แม้แต่ยายแท้ๆ ยังเตือนอะไรหล่อนไม่ได้

“นึกว่าเห็นแก่ป้า ป้าอดเป็นห่วงไม่ได้”

คุณหญิงคัดเค้านถอนหายใจเบาๆ ดังมาตามสาย

“เมื่อไหร่ถึงจะแต่งงานไปกับใครที่พอสมน้ำสมเนื้อกันไปให้หมดเรื่องหมดราวเสียทีก็ไม่รู้”

...หัวอกคนเป็นยาย...รีปตินึกซึ้งๆ...ยายของผู้หญิงสาวซึ่งหากพูดกันตรงๆ โดยไม่เกรงใจก็ต้องว่าเจ้าชู้นั่นแหละ...

รีปติเหลือบดูนาฬิกา คราวนี้ค่าโทรศัพท์คงจะหมดเป็นหมื่น ไม่ใช่แค่พัน!

“เท่านั้นแหละนะตารี ขอบใจที่อุตส่าห์ฟังป้าบ่นเสียยี่ดียว”

“ไม่เป็นไรครับ คุณป้า”

จะไปเป็นอะไรล่ะ เขาไม่ใช่คนออกเงินค่าโทรศัพท์นี่นา...กะอีแค่ฟังเฉยๆ

รีปติวางหูโทรศัพท์ลงบนเบ้น ยังไม่ถึงครึ่งอีตใจ เสียงสัญญาณก็ดังขึ้น เขายกหูขึ้นฟัง

“ครับ”

“พีธีรีคะ โอ้โฮ...พูดกับใครนะ...นานจัง พิสต่อตั้งหลายครั้ง”

รีปติอดหัวเราะไม่ได้...พอคุณยายวางหู คุณหลานก็โทร. มา ช่างใจตรงกันดีเหลือเกิน

“พูดกับคุณยายคุณพิสนะซี”

“คุณยายโทร. มาจากอังกฤษระอะคะ ไอ้โฮ...มีธุระอะไรหนักหนา”

“ไม่มีอะไรมากหรอกครับ สั่งให้ผมทำอะไรให้หนักหน่วงเท่านั้นเอง”

พิสนาไม่ได้ซักต่อ หล่อนเป็นคนไม่อยากจะเห็นเรื่องราวของใคร
แม้แต่ของคุณยายของหล่อน หล่อนเคยพูดกับธีปติว่า

‘รู้มากก็เรื่องมาก มากเรื่อง คนเรารู้แต่เรื่องของตัวเองคนเดียวก็พอรู้
จริงไหมคะ พี่ธี’

‘คงจริงสำหรับคุณพิสน แต่สำหรับผม...อื้อ...มันอยากรู้ไปทุกเรื่องนั่น
แหละ’

เมื่อเด็กและเมื่อรุ่นๆ ธีปติก็ไม่ได้พูดจาแบบมีจริตจะก้านอย่างนี้ หลัง
จากไป ‘ซุบตัว’...ต้องเรียกว่าอย่างนั้น เพราะเท่ากับเขาไป ‘ซุบตัว’ มาจริงๆ
เพราะไม่ได้ปริญญาะอะไรมา ได้เพียงภาษาและได้ชื่อว่าเคยไปอยู่อังกฤษ...ก็
ไปเฝ้าบ้านให้คุณหญิงคัดค้านั้นแหละ!

“ใช่ซี...ถึงได้คุยกับคุณยายรู้เรื่องไงล่ะ” พิศซาหัวเราะ

“ว่าแต่วันนี้พิสนเหงาจ้ง หาที่กินข้าวอร่อยๆ โรแมนติกพอสมควร ไป
กินกับพิสนหน่อยได้ไหม”

“เทพพิมานไงครับ” เขาหมายถึงโรงแรมที่คุณหญิงคัดค้านั้นใหญ่...
เรียกว่าเจ้าของว่าจั้นเถอะ

“บ้าซี...ยิ่งอยากจะหนีให้ไกลอยู่ด้วย อย่าพูดเป็นเล่นไปนะพี่ธี พิศ
เหงาจริงๆ นะ”

“เพื่อนฝูงไปไหนหมดล่ะครับวันนี้”

“เบื่อ” เป็นคำตอบสั้นๆ ง่ายๆ “ไม่รู้เป็นยังไง พิศเบื่อไปหมดตอนนี้
รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นสวะอะไรก็ไม่รู้ ลอยละล่องไปตามเรื่อง”

‘เพราะสบายเกินไปละกระมัง แม่คุณ..’ ธีปตินึกอยู่ในใจ ‘สบายเกินไป
จนไม่รู้ว่าจะตัวเองต้องการอะไร หรืออีกทีก็หิวความรัก!..’

อย่างไรก็ตาม ธีปติอดรู้สึกสงสารหล่อนไม่ได้

พิสนาไม่สะสายนัก หล่อนมีรูปลักษณ์เพียงแค่ว่าเรียกกันว่าพอดูได้อาศัย

การแต่งหน้าแต่งกายทันสมัยเข้าช่วย รวมทั้งลักษณะอันประเปรียว เชื้อมันตนเอง...แต่ดูเหมือนหล่อหน้าจะไม่เห็นเสน่ห์เท่าใดนักสำหรับผู้ชาย หรืออาจเป็นเพราะผู้ชายที่แฉ้วผ่านหล่อนมาแล้วมีแต่เห็นแก่ตัวด้วยกันทั้งนั้นก็เป็นได้...

“เดี๋ยวมารับพิส หรือจะให้พิสมารับพี่อี?”

“บังเอิญคืนนี้ผมมีงานต้องไปเสียด้วย...” ธีปติพูดเสียงอ่อนๆ

“...รับปากกับเขาแล้วว่าจะไป จำเป็นจริงจริงครับ คุณพิส”

“นัดใคร พิสไปด้วยได้ไหม? เพื่อนๆ แวดวงของพี่อี พิสรู้จักตั้งหลายคน คงไม่เป็นไรมั้ง ถ้าพิสจะขอไปจอยด้วย”

ลนหล่อนตั้งใจอย่างนี้แล้ว เขาคงปฏิเสธยาก

“เพื่อนผม คุณพิสไม่รู้จักหรอก เขาจะฉลองคุณหญิงให้แม่เขา”

“คุณหญิง...คุณหญิงอะไร?”

“คุณหญิงเรือนงามครับ”

“ชื่อเสียงพิลึก ไม่เห็นเคยได้ยิน”

“คุณพิสไม่สนใจเอง...ที่จริงเขาก็ไม่ได้เป็นคนดังอะไรมากนัก สังคมคนละแวดวงกับคุณนายของคุณพิส”

“ชื่อ ก็คงยังงั้น สมัยนี้คุณหญิงไม่ใช่เมียเจ้าคุณอย่างเดียว จะได้รู้จักกันไปทั่วๆ ว่าใครเป็นใคร คุณหญิงเดี๋ยวนี้มีอาชีพต่างๆ เมียคนไหนคนนี้เยอะแยะ...ว่าแต่...พิสไปด้วยได้ไหม?”

“ผมจะบอกเขาว่าไงดีล่ะเอ่ย?”

คุณหญิงคัดค้านไม่ชอบคุณหญิงเรือนงาม เคยจินตนาการเรื่องอดีตของคุณหญิงเรือนงามให้เขาฟังหลายครั้ง...ตอนนี้ยิ่งไม่ชอบ เพราะเกิดขึ้นมาเป็นคุณหญิงเทียบเท่าจนเกิดความรู้สึก ‘ทนไม่ได้’

ก็ไม่รู้เหมือนกันว่า ‘คุณหญิง’ เรือนงามนั้น จะไม่เบื่อไม่เมากับคุณหญิงคัดค้าน เช่นเดียวกันหรือเปล่า?”

พาพิสเข้าไปด้วย...ถ้ารู้ว่าเป็นหลานคุณหญิงคัดค้านจะว่าอย่างไรบ้าง ยังไม่รู้อีกเช่นกัน...เฮ้อ...

๒

ธิปติยังแต่งตัวไม่เสร็จ เมื่อได้ยินเสียงสัญญาณนกร้องจากการกดเรียก
ก๊ิกกุก...ก๊ิกกุก...ก๊ิกกุก...ถึง แสดงความใจร้อนของผู้มาหา

“ได้ยินแล้วจ้า...ได้ยินแล้ว...” เขาร้องบอกออกไปขณะเดินออกจาก
ห้องนอนข้ามห้องโถงซึ่งแบ่งสัดส่วนออกไปเป็นห้องรับแขก นั่งเล่น กิน
อาหารพร้อมสรรพ ทั้งๆ ที่รู้ว่าคนข้างนอกคงไม่ได้ยินเนื่องจากประตูเป็น
ไม้สักหนาทึบ

“อะไร?...ยังแต่งตัวไม่เสร็จอีก?” คนมาหาทักเสียงใส เสียงเพราะพูด
ชัดเจน แต่รวดเร็ว พลังก้าวเข้าห้อง...

...ร่างประเปรี้ยว แต่งเนื้อแต่งตัวดูจะตามสบายมากกว่าตามแฟชั่น
เสื้อคอถ่วงแดงชาดชั้นใน กระโปรงดำ รูดเอวยาวถึงข้างคลุมทับด้วยเสื้อ
หนูนไหล่สีดำ แขนยาวแค่อก ปล่อยเปิดได้ง่ายๆ ไม่ได้ติดกระดุม ชุดแบบนี้
คนอื่นสวมใส่อาจดูรุ่มร่าม แต่เมื่อคนสวมเป็นสาวน้อยร่างโปร่งงาม ผมดำขลับ
ยาวสลวยเคลือบไหล่สบายๆ เช่นเดียวกับเครื่องแต่งกาย ทำให้เห็นแก่ เครื่อง-
ประดับของหล่อนมีชิ้นเดียว คือทับทิมล้อมเพชรสีแดงชาดตรงดิ่งหู

“เหาะมาหรือยังไงครับ คุณพิส” ธิปติถามแทนตอบ

“วางโทรศัพท์ยังไม่ทันหายอยู่นี่มาถึงแล้ว...เชิญครับ เชิญนั่งเป็นเกียรติ
สักประเดี๋ยว”

พิสซาหัวเราะ

“พูดอยู่กับพิสไม่เคยมา” หล่อนเดินตามธิปติไปถึงห้องนอน แต่ไม่ได้
เข้า คงยืนอยู่เพียงประตู มองดูเขาหยิบสร้อยห้อยเหรียญที่มีชื่อย่อของใคร
คนหนึ่งลงยาประดับเพชรขึ้นคล้องคอ ถามสัพยอกว่า

“เครื่องรางหรือไง?”

ธิปติยิ้มแต่ไม่ตอบ มองเงาตัวเองในกระจกกลางทำท่าเอี้ยวตัวนิดๆ

“หล่อหรือยังครับ คุณพิส”

“หล่อลากคอนกรีตไปเลย” หล่อนตอบแล้วก็หัวเราะ

“จะแต่งงานไปถึงไหน สวมสร้อยห้อยจี้แข่งจนผู้หญิงอายุ...เหริยญั้น พระนามย่อเจ้านายองค์ไหนล่ะ พี่ธี...หรือตันตระกูล? ชื่อเขามาหรือมรดก ตกทอดจากบรรพบุรุษ?” เสียงถามสัพยอกแกมปลงนินด

ธีปติไม่ถือสา ชินกับความไม่แคร์ใครของหล่อน ปากพิสซาเป็นอย่างนี้เอง หล่อนมักจะแคะไค้ก่อนขอทำอะไร ด้วยอารมณ์สนุกขบขันเสมอ

“ชื่อใครไม่ทราบเหมือนกันครับ เจอที่ร้านเพชร เห็นเข้าทำดี ก็เลยซื้อมาคล้องบอภัยหื้อผู้ดีเท่ากับเขาเสียหน่อย”

คนตอบหัวเราะนิดๆ เห็นฟันสวยขาวสะอาด

“ตัวเองก็เป็นผู้ดีเท่าเหมือนกัน ทำไมไม่หาของบรรพบุรุษมาแขวน สมัยนี้เขาสมัยอวดเชื้อสายแข่งกัน...โก้ทั้งนั้น” หล่อนหัวเราะ

“มีเชื้อสายผู้ดีก็โก้ ไม่มีเชื้อสายก็โก้ก็เหมือนกัน มันอยู่ที่ความดังของคนอวด อย่างพี่ธีก็อวดได้นี้ ดังเหมือนกัน”

“อู๊ย! ดังอย่างผม...ขี้เกียจซะเออะ!”

ธีปติเดินออกมาจากห้องนอน พิสซาหมუნตัวตาม ธีปติหันมากล่าวกับหล่อนว่า

“นี่คุณพิส...ผมจะบอกอะไรให้อย่างหนึ่ง...ที่คุณพิสจะไปงานเขานะ ถามนิดเถอะ เคยรู้จักคุณหญิงเรื่อนงามเขาหรือเปล่า?”

“ก็ทำไมจะต้องรู้จัก? ชื่อแปลกดีนะ...เรื่อนงาม...เป็นใครล่ะ? คุณหญิงตั้งเยอะแยะตั้งหลายวงการ ใครจะไปรู้จักทั่ว”

“แต่คุณป้าท่านรู้จัก แล้วก็รู้สึกที่ท่านไม่ใคร่จะชอบกันด้วย”

“งั้นหรือ? ไม่เห็นเกี่ยวอะไรกันนี่ คุณยายนะ ไม่ชอบใครต่อใคร เยอะแยะไปหมด ชอบก็มี ไม่ชอบก็มี บางทีแค้ไม่ถูกชะตากัน ท่านก็ไม่ชอบแล้ว ไม่เห็นแปลก...”

“คุณป้าท่านอาจไม่ชอบใจ ถ้าทราบว่าคุณพิสไปงานคุณหญิงเรื่อนงาม โดยที่เขาไม่ได้เชิญ”

“งั้นพิสดามไปนั่งกินอีกโต๊ะต่างหากก็ได้...เขาเลี้ยงกันแค่ลูๆ หลานๆ เท่านั้นไม่ใช่รี”

“คนอื่นด้วยมั้ง...เขาเลี้ยงหมาห้อง ไม่ใช่เลี้ยงแค่โต๊ะยาว”

“อើ...งั้นจะลัวอะไร ลงแบบนี้ก็เลี้ยงบุฟเฟต์นะแหละ แปลว่าเชิญแขกแยะ ลูกหลายคนละซี เพื่อนลูก เพื่อนเขย สะใภ้ เพื่อนหลาน...แถมพิสดาก็คงคนคงไม่เป็นไร...ไปกันเถอะนะที่รี เผื่อใจ ถ้าซีเกียจเข้าไปในงานฉลองเซี่ย พิสดาอาจนั่งอยู่แถวๆ นั้น”

หล่อนลากแขนชายหนุ่มรูปงามซึ่งค่อนข้างจะมีชื่อเสียง เป็นที่รู้จักกัน อยู่ในแวดวงสังคมเกี่ยวกับสวยๆ งามๆ และเป็นทีนินทาติงๆ คักๆ กันว่าเธอเป็น ‘ตุ๊ด’ หรืออะไรทำนองนั้น

หล่อนลากเขาไปยังรถของหล่อน

“ไปรถพิสดิกว่า อย่าลากอิต่าไปเลย”

“แหม...มาว่าของเขาคือเต่า”

“ก็จริงๆ นี่ สุขุมทั้งคนขับทั้งรถ”

“ไปให้ถึงงานนะคุณพิส” รีปีติกำชับก่อนก้าวขึ้นนั่งคู่ ยังไม่ทันปิดประตูรถก็กระชากออก รีปีติร้อง...ว้าย! เบาๆ บ่นว่า

“เดี่ยวแข่งซาหักหมด เมื่อไหร่จะเลิกนิสัยใจร้อนใจไฟเสียทีนะ เพราะงั้นละสิ...”

เขาหยุดชะงักเพียงแค่นั้น อีกฝ่ายหันมาพูดต่อทันว่า

“แฟนถึงทั้งหมด...ใช่ไหม?” เสียงหัวเราะค่อนข้างขมขื่นเป็นครั้งแรก พอหันกลับไป รถถูกเร่งให้เร็วขึ้น แข่งรถคันหน้าขึ้นไปอย่างรวดเร็ว

“ซ่า...ซ่าคุณพิส” รีปีติก็เสียใจจริงๆ ที่ไม่ควรจะไปสะกิด ‘แผล’ ของหล่อนเข้า

“ขอโทษครับ...ขอโทษที่ปากหมาไปหน่อย เดี่ยวจะให้ตบหน้าสักผาด แต่อย่าให้ถึงตายเลย...เจ้าประคุณ...ตายก็ยังมี ดีเดียวเสียโฉมด้วยกันทั้งคู่ละก็เจ็งแน่ๆ หน้าผมยิ่งหล่อๆ อยู่”

เสียงของเขาทำให้พิสดานึกขึ้น จึงเบาเครื่องให้ช้าลงเล็กน้อย

“กลัวไม่หล่ออย่างเดียวกับเท่านั้นแหละนะ พี่นี่นะ”

“โอ้...ผมก็รูปเป็นทรัพย์เหมือนกันนี่ครับ” เขาพูดที่เล่นทีจริง พิสซาไม่ตอบ ถึงจะสนิทกับเขามาแต่เด็ก ตั้งแต่ก่อนไปเรียนอังกฤษจนกระทั่งกลับมาลอยละล่องฟองฟ้าเพราะไม่รู้จะทำอะไร กลับมาสนิทกับเขาอีกครั้งหนึ่ง หล่อนก็ยังไม่รู้จักกรี๊ดลึกลับซึ่งถึงขนาดด้วยตัวของหล่อนเอง ไม่รู้ว่าที่จริงแล้วเขาเป็นอย่างไรที่ใครต่อใคร ‘นินทา’ เขาหรือเปล่า

แต่เท่าที่เห็นก็ริยาท่าทาง วิธีพูดจา ตลอดจนอาชีพเจ้าของร้านเสื้อของเขา พิสซาออกจะเชื่อตามคำ ‘นินทา’ มากกว่าไม่เชื่อ

...น่าเสียดาย ความคมคายของหน้าตา และรูปร่างอันงามฝั่งผายสมบุรุษอาชาไนยของเขา...

* * *

ห้องจัดงานเลี้ยงขนาดเล็ก มองเข้าไปเห็นโต๊ะยาว วางอาหารจัดแต่งประดับประดา ขวางอยู่กลางห้อง เลยเข้าไปทางส่วนลึก มียกพื้นเล็กๆ เป็นเวที วางอิลเล็กโตนอยู่หนึ่งตัวด้านหนึ่งมองเห็นชัดเช่นกัน

หลังเวทีเหนือขึ้นไป มีอักษรสีทองแขวนซึ่งว่า ‘ขอแสดงความยินดีกับคุณหญิงเรือนงาม’

พิสซาหัวเราะคิกคัก กระซิบกระซาบกับธีปติเพียงคำเดียวว่า

“เฮย!”

พลงนัยน์ตามองปราดไปยังคนหลายคนที่ยืนยิ้มแยมทักทายกันอยู่หน้าประตูแล้วเลยเข้าไปในห้อง

นัยน์ตาพบกับนัยน์ตาคมบนดวงหน้าโด่งๆ สะดุดตาแบบใบหน้าลูกครึ่งเข้าพอดี

ต่างคนต่างชะงักสายตาที่พบกันนั้น เพียงครึ่งอึดใจ เจ้าของดวงหน้าโด่งๆ ก็เดินออกมาทักทายธีปติ

“เฮ้ย...อี เรานึกว่าจะไม่มาเสียแล้ว”

นัยน์ตามองดูพิสซาอีก ยิ้มให้กันทั้งคู่ ที่ยังไม่มีการแนะนำ

“มาซี เลยชวน...เพื่อนมาด้วย เพื่อนครึ่งๆ ญาตินะ เธอแวะมาหาเรา

พอดี คุณพิสชา...นี่ยันต์ครับ ลูกชายคุณหญิงเรื่อนงาม”

“ยันต์ครับ ขอบคุณมากที่กรุณามา”

“ไปไหว้คุณแม่กันก่อนเถอะ” รีบตีว่า

“คุณแม่นั่งอยู่โน่น เขิญครับ คุณพิสชา...ชื่อแปลกนะครับ พิสชา”

“แปลว่าดอกบัวนะคะ” ตอบด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม นัยน์ตาวาววับ รีบตี

ซ้ำเลื่องดูหล่อนพลาถอดนึกอยู่ในใจไม่ได้...

‘เอาอีกแล้วไง?...ยังไม่ทันหายซำดี เริ่มจะหาเรื่องอีกแล้วไง’

‘คุณแม่’...คุณหญิงเรื่อนงาม วัย ๖๕ ยังดูสวยงาม ผิวขาวอย่างผิวคนจีน รูปร่างก็ยังคงดีอยู่ แม้จะหนอย่างคนมีอายุ ก็ยังมีองค์เວ หน้าที่องไม่หนา จึงแต่งตัวได้เต็มที่ นุ่งยกทองจีบหน้านางทับเสื้อแขนยาวคอตั้ง คาดเข็มขัดทองหัวเพชรซี่กুবวาบอันเบ้อเริ่ม คอห้อยสร้อยและจี้เพชรซี่กอันเบ้อเริ่มเช่นกัน กลัดตราตรงอกต่ำลงมาจากบ่าเล็กน้อย...แต่งตัวเต็มที่... นัยน์ว่าเฟิงกลับออกมาจากวง แล้วก็เลยไม่เปลื้องเครื่องแต่งกาย รอมางานเลี้ยงฉลองเลย...

พิสชาขยับจะวิจารณ์ตามความเคยชินของปาก แต่แล้วก็ชะงักไว้ได้ ก้มลงไหว้อย่างสวยงามเมื่อลูกชายของคุณหญิงเรื่อนงามแนะนำ

“คุณธี...นี่กว่าจะไม่มาเสียแล้ว...เขิญนะคะ เขิญตามสบาย ยันต์ฟ้าคุณธีกับคุณ...อะไรนะคะ...พิสชาเรอะคะ...ไปนั่งตามสบายเถอะ เพื่อนๆ ของยันต์มากันหลายคนแล้วนี่”

“นั่งกับเรดีกว่า นั่น...โตะนั่น พรรคพวกเรานั่งอยู่ที่นั่น ขอตัวสักประเดี๋ยวนะครับ เดี๋ยวเรามาจะธี”

แขกมาร่วมงานสักร้อยคนได้ แยกกันนั่งตามโตะ สำหรับโตะ ‘คุณหญิงเรื่อนงาม’ เห็นจะเป็นเพื่อนฝูงในวงสังคมหรือไม่ก็เพื่อนเก่ารุ่นเดียวกัน

โตะที่ยันต์ฟ้ารีบตีไปนั่งล้วนแต่หนุ่มสาวนั่งอยู่ก่อนแล้วห้าคน ทุกคนรู้จักรีบตี

อย่างพิสชาไม่ยากที่จะทำความคุ้นเคยกับผู้ร่วมงานในแวดวง...ไม่นานนักก็คุยสนุกสนานตามนิสัยของหล่อน...

๓

นี่อยู่แล้วเชื่อว่าพิสซาจะต้องไม่กลับบ้าน หรือพูดให้ถูกก็คอนโด-
มิเนียม ซึ่งหล่อนเหาะขึ้นไปอยู่ถึงชั้นบนสุดชั้นที่ ๑๙ หล่อนให้เหตุผลบ๊องๆ
ตามนิสัยของหล่อนว่าจะได้ออกมาโบกมือกับนักบิน!

คอนโดมิเนียมที่คุณหญิงคัดเค้าจัดทำเป็นรายแรกๆ ตั้งแต่ยังไม่สู้จะมี
คนรู้จักว่ามันคืออะไร

ชั้นบนสุดเป็นชั้นพิเศษ ตกแต่งราวกับยกเอาบ้านทั้งหลังไปวางไว้บน
ยอดตึก พอดีพิสซากลั้บจากอังกฤษ หล่อนเพิ่งเลิกควงกับหนุ่มอาหารบ๊อง
จากคุณนายดีโพยดีพายไม่ยอมให้หล่อนไปเป็นมาตามอยู่แถบทะเลทราย
คุณนายก็เลยทำขวัญด้วยการยกชั้นบนสุดของคอนโดมิเนียมให้หล่อนไปอยู่
อย่างอิสระ

“คุณหญิงเรือนงาม หน้าตาดีนี่” หล่อนหัวเราะคิกคัก เมื่อทิ้งตัวลง
บนเก้าอี้นวมหนานุ่ม ทำให้ยวบลงไปเมื่อหล่อนซึกเท้าขึ้นนั่งพิบเพียบ จึง
ดูราวกับว่าหล่อนจมลงไปถึงสะโพก

“แม่หน้าตาแจ่มนิจๆ แต่ลูกเหมือนลูกครึ่งฝรั่ง ตกดี”

“ลูกๆ เขาเหมือนไปทางพ่อหมด พ่อเลือดแรงกว่า”

ธิปติเดินไปที่หลังบาร์เหล้า ถามว่า

“คุณพิสจะดื่มอะไร”

“ยีนโทนิคแล้วกัน ออกหวานนิจๆ ด้วยนะ พีธี”

ธิปติจัดการผสมเหล้าให้หล่อน พิสซาถามอย่างตรงไปตรงมาโดยไม่
อ้อมค้อมว่า

“คุณยันต์เขามีแฟนแล้วยังนะ พีธี”

“มีก็เห็นแล้วซีครับ” ธิปติตอบที่เล่นทีจริง ล้ออย่างสนิสนมจนรู้จัก
รู้จักกัน

“ติดใจเข้าแล้วละซี”

“หน้าตาหล่อตึ้นนะ อะไรกัน ป่านนี้ยังไม่มีแฟนอีกอะคะ”

“เพราะหล่อมั้ง หล่อแล้วก็รวยด้วย จะแต่งกับใครเลยต้องเลือกมาก
หน่อย”

“รวยอะ” พิศชายก็ไหล่ขวานิดๆ ขณะที่มือทั้งสองประกอองแก้วเหล้า
อยู่

“เมื่อจะตาย”

“ก็แน่ละซี เกิดมาก็มีเงินล้านฟ้าอย่างคุณพิศนี่ อะไรที่มากเกินไปมันก็
อดเบือไม่ได้ แต่สำหรับผมยังตาโตกับเงินอยู่ บอกตรงๆ”

“ไม่จริงหรอก”

“อะไรไม่จริงครับ คุณพิศ”

“ที่ว่ามื่อไรมากแล้วเบือนะซี คนบางคนมีเมียเยอะเยะยังไม่เห็นเบือ
ผู้หญิง คนบางคนมีเงินมากเท่าไรก็ไม่รู้จักพอ ไม่รู้จักเบือ ยิ่งมียิ่งโลก”
หล่อ่นยกไหล่ขวาอีกครั้งหนึ่ง แล้วก็วางแก้วเหล้าลงบนโต๊ะข้างๆ

“ไม่จั้งคงไม่มีการแข่งขันกันค้าขาย โลกโมโหสันโทยกันจนกลายเป็น
ระบบการเงินธุรกิจบ้าง อย่างทุกวันนี้ ทำให้เศรษฐกิจไม่รู้จักพอ หัวใจวาย อายุ
สั้นไปตามๆ กัน เพราะคิดแต่เรื่องเงิน”

หล่อ่นเปลี่ยนเรื่องพูดได้ในทันที เหมือนอารมณ์ซึ่งไม่สู้จะคงที่ หล่อน
ว่า

“พิศอยากพบกับคุณยนต์อีก พี่ช่วยพิศหน่อย...ชวนเขามากินข้าว
ด้วยกันได้ไหม ที่ไหนก็ได้”

“สบายอยู่แล้ว” ธิปติหัวเราะ

“ยันต์มากินข้าวกับผมบ่อย ก็ที่นี้ใกล้ภัตตาคารนิดเดียว รู้จักกันดี
เขบริการยกมาให้เสมอ ว่าแต่...ผมอยากเตือนอะไรนิดเดียว”

“อะไรคะ?”

“ถ้ารู้จักกัน ชอบกันนิดๆ หน่อยๆ แค่อหือๆ หวาๆ ไม่เป็นไร จริงจั้ง
กันนักคงไม่ได้...เตือนไว้ก่อน”

“ทำไม?”

“เพราะคุณยายคุณไม่ชอบคุณหญิงเรือ่นงามนะซีครับผม”

พิสชาหัวเราะอย่างไม่เอาใจใส่สัก

“คุณยายไม่ชอบใครต่อใครออกเยอะเยอะไป คุณยายนะชอบคนเท่าผีน
หนัง ชังคนเท่าผีนเสื้อ...เสื้อใหญ่ๆ ด้วยนะ ขนาดเสื้อโตสองเท่าที่เขาปูเล่น
ไฟตอกกันนะ!”

“มีแต่เขาว่าคนรักเท่าผีนหนัง คนชังเท่าผีนเสื้อ คุณพิสเอามาพูดกลับ
กันเสียนี้”

“นั่นแหละ เหมือนกันละ อย่าไปห่วงกับคุณยายเลย ไม่ว่าพิสชอบ
ใคร คบใคร ท่านก็ไม่ชอบทั้งนั้นแหละ เป็นมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ไม่เหมือน
พี่พัชร คบใครชอบใคร คุณยายอืออือด้วยหมด”

“แต่สำหรับคุณหญิงเรือ่นงามนี้ รู้ลึกคุณยายจะมีเหตุผลไม่เหมือนคนอื่น
นะครับ ผมว่าท่านออกจะถูกถูกเอาทีเดียว!”

“ก็อีกนั่นแหละ คุณยายท่านดูถูกคนเก่งจะตายไป”

“ไม่ถามผมหรือกริว่าท่านดูถูกคุณหญิงเรือ่นงามเรื่องอะไร”

“ไม่อยากรู้” เป็นคำตอบสั้นๆ

“พิสคบลูกชาย ไม่ได้คบแม่ แต่รู้ว่าเขายังไม่มีแฟน มีความรู้พอที่
จะคุยกันได้ ไปไหนมาไหนด้วยกันได้...พอแล้ว”

เสียงสัญญาณโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะใกล้มือดังขึ้น รีบดิหยับ
ขึ้นมาฟัง

พอได้ยินเสียงจากทางโน้น เขาก็ปิดช่องพูดไว้ด้วยฝ่ามือ กล่าวกับ
พิสชาด้วยเสียงแถมหัวเราะ

“พอปุกระสันถึงไก่ ก็ได้ยินเสียงชนทันที”

นัยน์ตาดำลึบที่แวววาวด้วยชีวิตชีวาอยู่เสมอ เปล่งประกายวับขึ้น
มากกว่าเดิมเล็กน้อย

“คุณยันต์หรือ”

รีบตีพยักหน้า พลังพูดโทรศัพท์

“เออ...มาถึงบ้านแล้ว ว่าง”

เขานิ่งฟังประเดี๋ยวเดียวก็หัวเราะเบาๆ พูดยกไปว่า

“ตอนนั้นเธอก็อยู่ที่นี้ อยากรู้อยากเห็นกับเธอไหมล่ะ”

ธีปติฟังเสียงจากทางโน้นแล้วก็ส่งเครื่องโทรศัพท์ให้พิสชา... หล่อรับ
มากรอกเสียงลงไปว่า

“พิสชาพูดค่ะ นั่นคุณยันต์อยู่ที่ไหนคะนั่น” หม่อมสาวยุคนั้นคุ้นเคยกัน
เร็ว สมกับเป็นยุคคอมพิวเตอร์และไฮเทค ทุกอย่างทันสมัยที่ทันใจไปหมด

“บ้านครับ โทร.ไปหานายธีเขา ตั้งใจจะถามถึงคุณพิสชา พอตีคุณพิส
อยู่ที่นั่น ต้องขอโทษด้วยนะครับ ในงานเมื่อสักครู่นี้ จำเป็นต้องทิ้งคุณพิส
บ่อยๆ เกือบจะไม่ได้คุยด้วยเลย”

“อื้อ...ไม่เป็นไรหรอกค่ะ คุณยันต์เป็นเจ้าของงาน จะมานั่งปักหลัก
คุยกับใครคนใดคนหนึ่งเพียงคนเดียวได้ยังไง”

เสียงหัวเราะเบาๆ ดังมาตามสาย

หม่อมลูกครึ่งผู้นี้มีเสน่ห์ แม้แต่คำเสียงอันทุ้มนุ่มยามพูดและหัวเราะ

“ขอบคุณครับ คุณพิสชาคงจะสนิทกับนายธีมากนะครับ”

“เหมือนพี่น้องกันแหละค่ะ...” หล่อหัวเราะเบาๆ ถู้อว่าทั้งเขาและ
หล่อนต่างสนิทกับธีปติด้วยกัน กล่าววว่า

“ผู้หญิงสนิทกับพี่ธีไม่เป็นพิษเป็นภัย”

ยันต์หัวเราะเบาๆ มาตามสายอีก

“ครับ ทุกคนไว้ใจนายธีได้ ทั้งผู้หญิงผู้ชาย” ที่จริงคำพูดนั้นออกจะ
มีนัยอยู่บ้าง

“นายธีเขาเป็นคนดี ผมกับเขาเรียนหนังสือมาด้วยกัน แต่พอเข้า
วัยรุ่น ต่างคนต่างก็แยกกันไป เพิ่งจะโคจรมาพบกันอีกเมื่อ ๗-๘ ปีนี้เอง
เลยกลับมาซึ่ปักกันยิ่งกว่าเก่าเสียอีก...”

ยันต์เลี้ยงขึ้นมาพูดโทรศัพท์บนห้องนอนของเขา ปล่อยมารดาไว้กับ
พี่ๆ น้องๆ ซึ่งตามแม่กลับมาจากงาน แล้วก็ยังพากันห้อมล้อมมารดาราวกับ
ว่ารู้สึกชื่นชมยินดีด้วยไม่รู้จบ

คุณหญิงเรื่อนงามนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นกว้างขวางแยกออกมาจากห้องรับแขก ด้านหนึ่งเปิดออกไปยังสระว่ายน้ำ

เป็นคฤหาสน์ในที่ดินเกือบสองไร่แถบชานเมือง ราคาก่อสร้างรวมทั้งที่ดินเกือบยี่สิบล้าน เพิ่งสร้างยังไม่ทันถึงห้าปี หลังจากขายบ้านหลังที่อยู่มาดั้งเดิม แถบถนนสีลมในราคากว่าร้อยล้าน!

ลูกสาวคนโตของคุณหญิงเรื่อนงาม นั่งอิงแอบอยู่กับลูกเขยรูปร่างหล่อหน้าชื่อยิ่งดาว อายุ ๓๕ เพิ่งแต่งงานได้เพียงสองปี ผัวของหล่อนชื่อบัตตล ซึ่งยอดชายลูกชายคนที่สองของคุณหญิง มักจะเรียกเขาลับหลังว่า ไอ้สัปดน!

พอๆ กับที่ батตลแอบเรียกเมียคนที่สองของยอดชายว่า อีสุ่มิติ เพราะหล่อนชื่อ สุมิตา

ที่มานั่งอยู่พร้อมหน้า คือลูกสาวคนโต กับลูกเขย ลูกสะใภ้ เมียลูกชายคนโต กับหลานสองคน ชายหนึ่ง หญิงหนึ่ง อายุ ๗ กับ ๕ ขวบตามลำดับ อิงแอบอยู่สองข้างแม่ แล้วก็ลูกสาวคนเล็กของคุณหญิงเรื่อนงามชื่อเยาวดี อายุเข้าเบญจเพสพอดี...

พี่น้อง ลูกๆ ของคุณหญิงเรื่อนงาม ดูก็คล้ายกับว่ายังรักใคร่สมัครสมานกันอยู่เหมือนเมื่อกาลก่อนโน้น เมื่อต่างคนต่างยังไม่เป็นผู้ใหญ่

ผู้เป็นมารดาเท่านั้นที่รู้ว่าพวกลูกๆ ต่างมีความรู้สึกเห็นห่างและกันทากันอยู่ในที่...

โดยเฉพาะกับลูกสะใภ้เพียงคนเดียว ผู้ยังอยู่กับแม่ผัว ทั้งๆ ที่สามีแยกไปอยู่กับเมียคนใหม่ ตั้งแต่ลูกคนเล็กอายุเพียงสองขวบกว่า...ลูกสะใภ้ของคุณหญิงเรื่อนงามจึงมักจะพูดอยู่เสมอว่า หล่อนเป็นคนหัวเดียวกระเทียมลีบ!

“ยังไม่พาลูกไปนอนอีกรี แม่เออ” ยิ่งดาวถามน้องสะใภ้

“ดูทำยายน้อยแคง่วงแล้ว”

“หนูยังไม่ง่วง” เด็กหญิงปรือตาขึ้นเถียง

“อะไรยังไม่ง่วง นัยน์ตาจะหลับอยู่แล้ว” คุณป้าว่า

“ไปนอนเสียไป”

ขาดเสียงคุณป้า เด็กหญิงก็แผดเสียงกรี๊ด

“เขายังไม่ง่วง เขาไม่นอน”

“จะบ้าเรอะ!” คุณป้าถ่มมึงตาใส่

“โตแล้วยังจะร้องไห้กรี๊ดๆ อยู่ได้”

ผู้เป็นมารดาไม่พูด ทว่าสีหน้าแสดงให้รู้ว่าไม่พอใจนักที่คุณป้าชู้หลาน
ดังนั้น หล่อนจึง เพราะรู้ว่าหล่อนไม่ต้องพูด คุณป้ามักจะเข้าข้างหลาน...
ซึ่งก็จริง คุณหญิงเรือนงามปราชญ์สาวว่า

“ช่างมันเถอะน่า มันยังไม่นอนก็...”

“คุณแม่ตามใจเด็กไม่เข้าเรื่อง” ยิ่งด่าว่า ผู้เป็นมารดาเหลือบมองดู
หล่อนอย่างรำคาญ รำคาญทั้งเรื่องหลาน ซึ่งดูเหมือนผู้เป็นป้าจะไม่นึกเอ็นดู
เอาเสียเลย ทั้งยังรำคาญลักษณะการแสดงความรักอันเปิดเผย อิงแอบแนบ
ชิดกันตลอดเวลาของลูกสาวใหญ่กับสามีสรูปงามของหล่อนด้วย...

เด็กชายหญิงทั้งสองมองหน้าป่า พลังค่อยๆ ลุกขึ้นเดินมาหาคุณย่า
คุณหญิงเรื่อนงามกอดเอาไว้ข้างละคน ผู้เป็นป้ามองดูอย่างขวางๆ

“คุณแม่ละก็ ตามใจหลานจนเกินไป”

ย่าไม่พูดอะไร ไม่อยากให้หลานรู้สึกว่าได้ได้รับความสงสารจากย่าเพราะ
พ่อมันทิ้งไป กอดหลานเอาไว้ทั้งซ้ายขวา ถ่ายทอดความสงสารเอ็นดูจาก
การสัมผัสสกอตรัดแทนการพูดจาปลอบโยน

“หนูขึ้นนอนนะลูกนะ คนดีของย่า”

“ไปเถอะ ลูก หนูเชื่อคุณย่านะจ๊ะ” มารดาพูดเรียบๆ

“เชื่อคุณย่า หมั่นประจบคุณย่าเอาไว้ อีกหน่อยคุณย่าจะได้ยกมรดก
ให้” ยิ่งดาวทำเสียงประชด

วาทะของลูกสาวใหญ่คุณหญิงเรื่อนงาม เป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไร
พูดคำประชดคำจนกระทั่งกลายเป็นความเคยชินที่ไม่มีผู้ใดถือสา ตรงข้ามกับ
สามีรูปงามซึ่งพูดหวานขานเพราะอยู่เสมอ กิริยาท่าทางดูภายนอก ถ่อมเนื้อ
ถ่อมตัวและยกย่องภรรยา เป็นที่น่ารักแก่คนทั้งปวง ซึ่งมักจะวิจารณ์ว่า

“เมียขี้ไร้ยี้เหร่ แต่ดูผิวเขาเอาอกเอาใจน่ารักน่าเอ็นดู”

“น่าเอ็นดูใคร?” คนปากมากถาม

“โธ่เอ๊ย...น่าเอ็นดูผิวหน้าซี รูปร่างหล่อออกยังงั้น ดูเอาใจเมีย รักเมียน่า
รักออกจะตาย”

“เซอะ!” คนปากมากทำเสียง ว่าต่อไปอีกเรื่อยๆ

“ทำไมจะไม่เอาใจ แม่ยายรวยออกยังงั้น ชายที่ได้ตั้งเกือบสองร้อย-
ล้านมั่ง อยู่ก็อยู่กับเมีย ทำอะไรแม่ยายออกทุนให้หมด ทีแรกก็ลงทุนกับ
เพื่อนตั้งบริษัททัวร์...เจ๊ง ตอนนี้นำผ้าก็ทำท่าจะเจ๊งอีก”

ลูกสะใภ้ของคุณหญิงเรื่อนงามนั้น ลักษณะเป็นคนเงียบๆ เรียบๆ

ทว่าดูจะซ่อนความแข็งแรงแลดู้อันเอาไว้ไม่น้อย ที่สำคัญก็คือ ความรู้สึกต่างๆ ของหล่อนมักจะปรากฏออกมาทางสีหน้าและแววตายิ่งกว่าคำพูด

หล่อนลุกขึ้นเดินจงลูกสองคนออกไปจากห้องนั่งเล่น เลี้ยวเข้าห้องโถงบันไดชั้นชั้นบน ลูกสาวคนโตของคุณหญิงเรือนงามมัวแต่มองน้องสะใภ้อย่างขวางๆ ไม่ได้สังเกตเห็นสายตาของสามีที่ชำเลืองมองดูน้องสะใภ้ของหล่อน แต่คุณหญิงเรือนงามสังเกตเห็น

ไม่ได้คิดอะไรมากตอก

‘สันดาน’ ผู้ชายเจ้าชู้ก็อย่างนี้แทบทั้งนั้น อดและเลื้มไม่ได้แม้เพียงสายตาที่ยังดี

ลูกสะใภ้ของคุณหญิงเรือนงามสวยกว่าลูกสาวใหญ่หลายเท่านี้ก ยิ่งดาวนั้นเป็นลูกผสมที่ออกไปทางซี้เห่ร ไม่ยกเหมือนกับลูกๆ อีกสามคน ซึ่งเป็นลูกผสมแบบออกมาสวย สามีคุณหญิงเรือนงามผู้เป็นอังกฤษ โทษขึ้นไปถึงทวดโน่น บอกว่ายิ่งดาวเหมือนทวดซึ่งเป็นฝรั่งซี้รว! โดยเฉพาะจมูกที่โด่งและใหญ่จนเกินงาม ปากเล็กเกินไป ดูน่าขัน เพราะมันไปตัดกับจมูกใหญ่

ในห้องเหลื่อแต่ลูกสาวคนโต ลูกเขย กับลูกสาวคนเล็กสุดห้อง อายุห่างกันเพียง ๑๐ ปี

“เธอนี้พูดอะไรยังงั้น” คุณหญิงเรือนงามทำเสียงตำหนิลูกสาวใหญ่

“พูดกับหลานแบบนั้นต่อหน้าแม่เขาได้ยังงั้น”

“อู๊ย...ทำไม่จะไม่ได้ ทุกวันนี้คุณแม่ก็เลี้ยงเขาอยู่ เลี้ยงทั้งเขาทั้งหลาน ไม่เห็นจะน่าเกรงใจอะไรนักหนา”

“ก็เพราะมันเป็นหลานนะซี้ถึงได้เลี้ยง เลี้ยงหลานแล้วก็ต้องเลี้ยงแม่ของหลานด้วย ว่าที่จริงฉันก็เลี้ยงทั้งนั้น เลี้ยงทุกคน ไม่เห็นน่าจะพูดอะไรให้มันกระเทือนใจกันเปล่าๆ”

“คุณแม่คิดไปเองว่าเขาจะกระเทือนใจ เขาอาจจะไม่รู้สึกอะไรเลยก็ได้” ลูกสาวใหญ่เถียง

มารตามองดูหล่อนอย่างระอาเล็กน้อย ทว่าก็มีความสมเพชและเห็นใจแฝงอยู่ไม่น้อย

คนเรามีปมด้อยกันได้ทั้งนั้น คนชั่วร้ายบางทีก็มีปมด้อย โดยเฉพาะชั่วร้ายที่ด้อยทั้งสติปัญญา...

“ถึงคิดเขาก็ไม่พูด” ยาวดีลูกสาวคนเล็กขัดขึ้น

“พื่ออเขาเคยพูดอะไรที่ไหน พี่ยั้งนะพูดตึ๊งๆ พูดไปพูดมาเข้าเนื้อตัวเองเปล่าๆ”

“เข้าเนื้อ...เข้าเนื้อยังไง?” พี่สาวถาม จ้องมองน้องสาวอย่างพร้อมที่จะเอาเรื่อง ยาวดีหัวเราะ แหย่ว่า

“รู้ๆ อยู่ยังจะถาม...”

“เดี๋ยวเถอะแก...”

คุณหญิงเรื่อนงามถอนใจ ขณะที่ลูกเขยขัดขึ้นด้วยเสียงนุ่มนวลกลัวหัวเราะ

“ไม่เอาหน้า คุณ...เดี๋ยวใครไม่รู้ จะนึกว่าเด็กอายุ ๔-๕ ขวบ ทะเลาะกันหรือก ไปกันดีกว่า”

สองผิวเมียลุกขึ้นอีกคู่หนึ่ง คุณหญิงเรื่อนงามจึงพลอยลุกขึ้นอีกคน ลูกสาวเล็กเดินตามหลังไปตืดๆ พอถึงห้อง มารดาก็ถามว่า

“จะเอาอะไรอีกล่ะ?”

“หนูว่าจะขอยืมชุดที่คุณแม่แต่งหน่อย...ไม่ยักเคยเห็น คุณแม่ซื้อใหม่ทั้งชุดเลยหรือคะ?”

“ขอยืมแล้วเมื่อไหร่ถึงจะส่งคืน เมื่อฉันต้องแต่งอีก”

“คืนหน้า...คุณแม่จะใช้เมื่อไหร่ หนูก็จะคืนให้”

ลูกสาวเดินตามเข้าไปในห้องด้วย

“วันนี้คุณแม่หุ้มมากนะ รัศมีคุณหญิงจับแพรวพราวไปเลย”

“รัศมีเครื่องเพชรกับเงินนะซี” คุณหญิงเรื่อนงามพูดเรื่อยๆ ขณะปลดเครื่องประดับ

“แกอย่าเพิ่งเอาไปเลย จะเอาไปเก็บไว้ทำไมกัน เวลาจะใช้ค่อยมาเอาดีกว่า”

“ແหม...คุณแม่ เดี่ยวพี่ยั้งมาฉกเอาไปก่อน หนูเอาไปยังอยู่ที่หนู แต่

ถ้าพี่ยิงเอาไปละก็สูญเสียนะจะบอกให้ เตียวเอาไปทูนหัวให้หัวหมด”

“แกละก็...เป็นสาวเป็นนาง ปากคอเราะราย ไม่รู้จักมองคนในแง่ดีเสียบ้าง”

“ໄ໓...คุณแม่” ลูกสาวหัวเราะ

“หนูคอยระวังคนที่คอยทั้งคุณแม่ต่างหาก คนหนึ่งก็ทิ้งไปประเคนผัว อีกคนหนึ่งก็ทิ้งไปประเคนเมีย แล้วคุณแม่ก็ใจอ่อนเสียด้วย เห็นใจแข็งอยู่คนเดียวเท่านั้น”

ลูกสาวหัวเราะคิกคัก

“ตอนกล้าตบยายสุมิดา!”

คราวนี้คุณหญิงเรื่อนงามอดหัวเราะไม่ได้ ตัดบทว่า

“อย่าเพิ่งเอาไปเลย ไว้จะใช้ค่อยมาเอา แกมันดีแต่ว่าคนอื่นเขาทั้งแม่แก่เนาะทั้งมากกว่าใครทั้งนั้น แบ่งก็แบ่งให้เท่าๆ กันแล้ว”

“ไม่จริงหรือคุณแม่ อย่างนี้กว่าหนูไม่รู้จะคุณแม่ ที่คุณแม่แถมให้พี่ยิงแล้วก็ยังพียันต์ลูกรัก ยังลูกสะใภ้คุณแม่ อยู่ดีๆ ก็มานั่งซุบมือเปิบ”

นัยน์ตาคุณหญิงเรื่อนงามมีแววเสียใจนิดๆ ไม่ถึงกับขื่นขม ทว่าก็ดูทอดอาลัย...

อดรู้สึกไม่ได้ว่า...จริงๆ เสียทีเตียวหนอ สัจปรัชญาข้อนี้...ทรัพย์สมบัติเงินทองทำให้เกิดความโลภ!

...ทำให้คนใจดำ ขาดความเมตตา...แม้แต่กับหลานของตัวเองและลูกผู้หญิงด้วยกันที่ประสบความทุกข์...

ทว่า...ถึงอย่างไร ทั้งยี่งดาวและเยาวดีก็เป็นลูกในไส้ จะอย่างไรก็ต้องรัก แม้มีสิ่งใดไม่ดงามในนิสัย คนเป็นพ่อแม่บางทีก็ต้องเอาหูไปนาเอาตาไปไร่เสีย

คุณหญิงเรื่อนงามจึงเพียงแต่ย่อนถามว่า

“แล้วแกละจะให้ฉันทำยังไง ไล่เขาออกจากบ้าน เอาแต่หลานไว้ฉันรี้นึกหรือว่าเขาจะยอม? แล้วที่จริงพี่ชายแกละเองนะมันเลว ฉันถึงต้องเลี้ยงเขาเลี้ยงหลานชดเชยให้พี่ชายแกละ”

“มีเมียใหม่ ใครๆ ก็มี ไม่ถึงกับจะเรียกว่าเลวหรือคุณแม่ คุณแม่ก็เข้าข้างพื่ออเกินไป”

“ทั้งลูกทั้งเมียนะเธอไม่ใช่ความเลว” มารดาย้อนถามพลงถอนใจยาว

“ยายเยาว์เอ๋ยยายเยาว์ อย่าว่าแม่แข่งเลยนะ เรื่องพรรคนั้นไม่ถึงตัวใครก็ไม่รู้สึกหรือ คำหนึ่งก็ว่าไปง้อทำไม เขามีได้ เราก็มียได้ สองคำก็ว่าสันคิต เขาไปมีใหม่แล้ว มานั่งอมมืองอเท้าอยู่ทำไม...พุทโธเอ๋ย...มันน่าจะสรรเสริญเขาด้วยซ้ำไปว่าเขาเห็นแก่ลูกตาต่างๆ เขายังสววยังสวย จะว่าไปแล้ว คนอย่างเขาคงจะหาตัวได้ไม่ยากหรือ...”

“เอาละ...เอาละ ลืมไปว่าลูกสะใภ้ของแม่เป็นคนวิเศษ ใครแตะไม่ได้”

ลูกสาวตัดบท

“แต่ฉลาดเป็นกรด ไม่งั้นแม่ผัวคงไม่หลงขนาดวิ่งเข้าไปตบหน้าเมียน้อยแทนลูกสะใภ้”

“ฉันทำในสิ่งที่ควรทำต่างหาก” มารดาอดนึกขำตัวเองไม่ได้ นัยน์ตาจึงมีแววยิ้ม

“ยอดมันทำไม่ถูก เอาเมียน้อยมาหยามน้ำหน้าเมียหลวงถึงบ้าน”

“เขายังไม่ทันได้เข้าบ้านสักหน่อย แม่วิ่งออกไปตบหน้าเขาถึงรถ ดีแต่เขาไม่แฉ่งตำรวจจับฐานทำร้ายร่างกายเขาเข้า”

“ก็ให้มันรู้ไปว่าใครมันจะเป็นฝ่ายอายุ”

“อายุเธอของคุณแม่” ลูกสาวหัวเราะชอบใจ

“ใครบอกว่าเดี๋ยวนี้คนเป็นเมียน้อยเขารู้จักอายุ? ชอบนะไม่ว่า จะได้ประกาศตัวเองเสียเลย ไปๆ มาๆ เมียหลวงหายเข้ากลีบเมฆไปเอง อย่างพี่ยอดใจ พื่อจะยอมหย่าหรือไม่ยอม เขาก็คงกันออกหน้าออกตา...” เขาวดีหัวเราะอีก

“เสียแรงอุตส่าห์ออกไปตบ ผัวเขาเลยยิ่งสงสาร โอ้ใหญ่”

“เลิกพูดถึงเรื่องนี้ทีเถอะ แม่จะนอนละ” คุณหญิงเรื่อนางมตัดบท

ลูกสาวสัพยอกว่า

“นอนหลับเร็ว กำลังอิมใจได้เป็นคุณหญิง น่ากลัวจะหลับไม่ลงเสีย

มากกว่า ถ้ามั่นใจว่าคุณแม่ดีใจไหมที่ได้เป็นคุณหญิง?”

“แกว่าน่าดีใจหรือเปล่าล่ะ? สำหรับฉันเห็นจะดีใจอยู่นิดเดียวตรงที่ได้เล็กเป็นนางอย่างชาวบ้านธรรมดาๆ”

คุณหญิงเรื่อนางมียิ้มนิดๆ กล่าวเหมือนปรารภกับตัวเองมากกว่าจะตั้งใจพูดกับลูกสาว

“ใครจะคิดบ้างว่า คนอย่างฉันจะได้เป็นคุณหญิงกับเขา”

“ทำไมจะเป็นไม่ได้” ลูกสาวขัด

“คนอื่นๆ เขายังเป็นตั้งเยอะเยอะ คุณแม่ไม่มีข้อเสียหยาอะไรสักนิด... เว้นแต่...” ลูกสาวหยุดหัวเราะล้อเลียน

“...คราวก่อนโน้น ถ้าเกิดเขาแฉ่งให้ตำรวจจับไปโรงพัก คนเขาคงจำได้ พอได้เป็นคุณหญิง คงจะมีคนเฝ้าความว่าคุณหญิงคนนี้ไงที่หนังสือพิมพ์เคยลงข่าวเรื่องตบกันจนขึ้นโรงพัก”

มารดาเพียงแต่ยิ้มนิดๆ ลูกสาวมองตามมารดาเก็บเครื่องประดับราคา ร่วมล้านเข้าในเซฟ กำชับว่า

“คุณแม่อย่าให้ใครยืมเป็นอันขาดนะคะ นอกจากหนู อีกสองอาทิตย์ หนูจะแต่งไปงานใหญ่”

แล้วก็ทำท่าเหมือนเพิ่งนึกอะไรขึ้นมาได้

“คุณแม่ คุณแม่รู้จักคุณหญิงคัตเค้าหรือเปล่า”

“ถามทำไม?”

“ที่งานเมื่อกี้ คุณแม่จำผู้หญิงใส่เสื้อแดงที่มากับนายธีปติได้หรือเปล่า นั่นแหละหลานยายคุณหญิงคัตเค้าแกละ หลานคนเล็กเห็นมาในงานกับนายธีปติก็เลยนึกว่าคุณแม่รู้จักกับคุณหญิงคัตเค้า”

คุณหญิงคัดค้านะหรือ

เรื่อนงามรู้จักยิ่งกว่า ‘รู้จัก’ เสียอีก เรียกว่ารู้ไส้รู้พุงกันดีทุกอย่างจะถูกต้องมากกว่า แต่เรื่อนงามไม่เคยเล่าให้ใครฟัง ไม่ว่าจะป็นยอร์จหรือยศสามีที่ตายไปแล้ว หรือพวกลูกๆ

จะว่าเป็นปมด้อยของหล่อนเองก็ว่าได้

หล่อนเคยตั้งใจจะลืมนอดีต เพราะมันไม่เกิดประโยชน์อะไรสำหรับคนอย่างหล่อน เมื่อก่อนนี้หล่อนยังไม่มีปมเด่นเหมือนในปัจจุบันพอที่จะลบปมด้อยในอดีตได้

คุณหญิงเรื่อนงามตอบลูกสาวเนือยๆ ว่า

“เคยรู้จักมาตั้งแต่ยังสาว ยังไม่ได้แต่งงานกับพ่อแก แต่มันนานมาแล้ว นานนับเป็นสิบๆ ปีแล้วที่ไม่เคยพบปะกัน...ก็อย่างว่านั่นแหละ เราอยู่กับคนละสังคม ได้แต่เฉียดกันไปเฉียดกันมาห่างๆ”

“ไม่เห็นคุณแม่เคยบอกมาก่อนเลยว่ารู้จักคุณหญิงคัดค้านะ”

“ทำไม แก่ไปตื่นเต็นอะไรกับคุณหญิงคัดค้านะด้วย”

“ก็เขาเป็นคนดังออกจะตายไป หนูไม่ได้ตื่นเต็นอะไรกับเขาหรอก แต่ไม่คิดว่าคุณแม่จะรู้จักกับยายคุณหญิงคัดค้านะ หนูไม่มีอะไรหรอก แต่กับหลานสาวยายคุณหญิงที่ชื่อพัชรมณีนะ...หมั่นไส้!”

มารดาเหลือบมองลูกสาว ไม่สนใจอยากถามนักกว่าเพราะอะไร...เรื่องหมั่นไส้ใครต่อใครของลูกสาวคนเล็กดูจะเป็นเรื่องธรรมดาๆ เสียแล้ว โดยเฉพาะกับผู้หญิงที่หล่อนคิดว่าสวยกว่า เเด่นกว่าหล่อน

“ไม่ถามหนูอะว่าหมั่นไส้เรื่องอะไร”

“เรื่องอะไรละ”

“เรื่องผู้ชายที่เขาแต่งงานด้วยนะซี รู้จักกับหนูมาก่อน ยายพัชรมณี

มาจากไหนไม่รู้ ซึ่งตัดหน้าเอาไปเลย”

“จะบอกอะไรว่าเขาชอบแกก่อนแม่คนนั้น”

“มันน่าจะเป็นยังงั้น หนูเป็นผู้หญิง หนูต้องรู้ว่าใครคิดยังไงกับหนู”

“ผู้หญิงบางคนก็มักคิดอะไรเข้าข้างตัวเอง เพราะเข้าใจว่าตัวนั้นมีเสน่ห์
แค่ผู้ชายมองก็ทักท้วงเอาว่าเขารัก” มารดาพูดเรื่อยๆ แล้วก็ถามว่า

“ก็เมื่อเขาชอบแก ทำไมถึงปล่อยให้เขาไปเสียง่ายล่ะ”

“ก็ตอนนั้นหนูมีอะไรล่ะ?” ลูกสาวย้อนถามอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา

“คุณแม่เป็นครูเพิ่งเกษียณ ธรรมดา...ธรรมดา ลองเป็นคุณหญิงเศรษฐินี
มีเงินร้อยล้านอย่างตอนนี้ซี ยายนั่นคงโอบเอาไปไม่ได้หรอก”

สายตาคูณหญิงเรื่อนงามมีแววสมเพชนิดๆ ถามว่า

“ผู้ชายคนนั้นมีค่าถึงขนาดนั้นเชียวอะ”

“คุณแม่จะพูดซีว่า เขาเห็นแก่เงิน ก็ไม่เชิงหรอกคุณแม่ เพราะเขาก็มีเงินเหมือนกัน แต่ก็อย่างว่าแหละค่ะ คนมันก็ต้องอยากแต่งงานกับคนที่
เสมอหน้าเสมอเนื้อกัน เรามันติดต่อยุ่กันตอนนั้น จะเอาอะไรไปเทียบกับหลาน
คุณหญิงคัตเค้า...ตอนนี่ซี...คุณหญิงคัตเค้าก็คุณหญิงคัตเค้าเถอะ”

“ก็เทียบกับเขาไม่ได้อีกนะแหละ” มารดาพูดเรื่อยๆ

“คุณหญิงคัตเค้าเขาลูกผู้ดีมีตระกูลเก่าแก่ มีทรัพย์สินสมบัติสะสมกันมา
นานแต่ครั้งปู่ครั้งพ่อ เรามันเพิ่งจะไพล่ขึ้นมาอ้าปากหายใจ”

“ถึงงั้นก็เป็นคุณหญิงเท่ากันแล้ว ยังไงก็เซิดกับเขาได้แล้วละนะ สำคัญ
แต่ว่าคุณแม่อย่าหลงลมลูกเขยลูกสะใภ้ หรือลูกรักคนไหนให้ปอกลอกจนหมด
ตัวก็แล้วกัน”

“แกคิดว่าแม่โง่ถึงขนาดนั้นเชียวอะ”

“คุณแม่ไม่โง่หรอก แต่อาจหลง เขย สะใภ้คุณแม่แต่ละคนล้วนจ้อง
กระเป๋าคูณแม่ตาเป็นมันด้วยกันทั้งนั้น”

“ถ้าเขยละก็อาจเห็นด้วย แต่สะใภ้...ถามจริงๆเถอะ แก่ไม่ก็สงสาร
เขาบ้างเชียวหรือ?”

“นี่ซีที่หนูกลัวนัก กลัวความสงสารของคุณแม่ ขนาดวิ่งออกไปตบหน้า